ČVORAK News 25

Čvorak ВЕСТИ

ЧВОРАК ВЕСТИ • САМО НА ВЕДРО И ВЕСЕЛО • **ДЕЦЕМБАР 2019** • Број **25**

32000 ЧАЧАК, УЛИЦА БОГДАНА ТЕОФИЛОВИЋА БР. 27; ТЕЛ: 060 3 22 26 23, e-mail: cvorakvesti@yahoo.com

9 772466 259001

ISSN 2466-2593

НАСМЕШИТЕ СЕ МОЛИМ!

У овом броју:

>150 година од рођења Махатме Гандија

> Индија други пут

> Путопис: Индија

> Пројекат: Тамо пате, срамота их да се врате..."

> Отворено писмо: Вештачко цвеће

ДЕЛХИ - ИНДИЈА

РЕЧ УРЕДНИКА

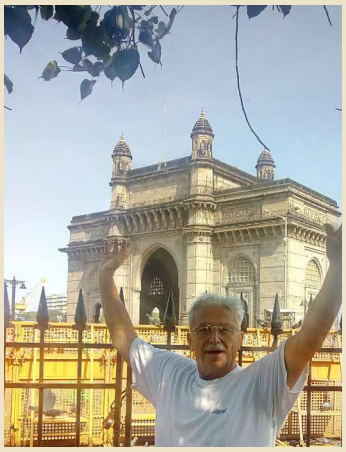

Поштовани читаоци,

Давно сам рекао да сам отворио агенцију да бих само ја путовао. Изгледа стварно да је тако. Поново у Индији, земљи која још памти Тита. Настављам причу са мојом жељом да бар неку искрену и истиниту реченицу о путњи младих по свету кажем момцима који седе по какфићима грицкајући кашичице од кафе коју плаћају од пара дедине или бабине пензије.
Морате путовати и видети и лепо и ружно овога света да бисте волели свој живот у Чачку.

Слободан Чворовић

Чворак

Са амбасадором Индије

Чворовић је у пријатељском разговору са амбасадором Индије Subrata Bhattacharjee рекао да је он видео Индију, а да би волео и да амбасадор види његов Чачак.

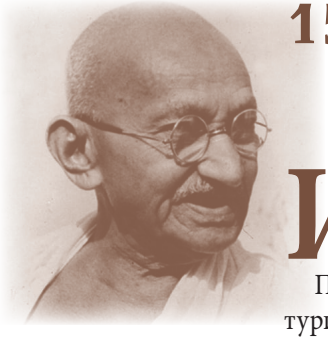

150 година од рођења Махатме Гандија

Индијска амбасада у Београду у оквиру обележавања 150-е године рођења Гандија организовала је концерт у Мадленијануму.

Поред бројних званица присуствовао је и власник туристичке агенције Чворак – Слободан Чворовић. Чворовић је приликом недавне посете Индији обишао и гроб оснивача савремене индијске државе и утицајног поборника ненасилног протеста на путу ка остварењу револуције – Махатме Гандија.

Ако вам је живот горак...
онда агенција Чворак

Индија други пут

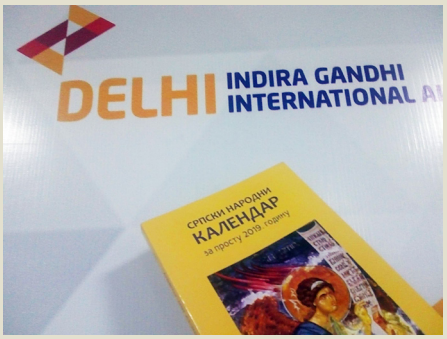

Купљене авионске карте, а виза одбијена. Недавни сусрет са индијским амбасадором у Београду можда је помогао да се ипак добије виза вече уочи поласка на пут. Летети у Индију са авионом по изгледу на неки тандрчак није лако. Капетан и капетаница, млада жена... помисли човек да је стјуардеса... смеје се и каже да је и она управљала авионом, а сликали смо се тек на земљи.

Делхи је главни град земље која има 1,3 билиона становника... Ако сте некада били у гужви и мислили да је то највећа, помножите са 50 тако изгледа аеродром Индира Ганди. Осећао сам се усамљено јер премијер Моди је морао да отпутује у Хјустон. Изгледа да му је Трамп у Тексасу пречи од Чворка. Приликом давне посете Делхију био сам на Гандијевом гробу и видео Тај Махал... Сетио се и Индире Ганди... Ипак беда сиротиња свуда и прљавштина је оно што странац данас види и ако се вози малим таксијем кога зову Ото.. Метро је ипак по мерилима за будућност која стиже. Делхи не спава...

Тандрчак је пребацио и у град са 23 милиона становника... Мумбај или Бомбај како се звао прошли пут. Таксијем до хотела са возачем који се изгубио... возимо се више од сат. Кроз отворен прозор разгледам град. Платио сам унапред, а и нисам у журби. Само је Сабор трубача на бини јачи од свирања овдашњих возача. Возе левом страном, претичу са десне стране, а пешаци прелазе где и када хоће. Тротоар као да га нема и са великом пажњом се крећем и прелазим улицу. Имам осигурање па ми је лакше.

После јутарњег индијског чаја уговарам вожњу 7 сати са успутним задржавањем, а помаже ми нови индијски познаник. Пред хотелом се договара о свим детаљима вожње и каже возачу да ће да прати кретање возила на свом телефону. Саветује ми да платим тек на крају колико откуца таксиметар и ако увек траже више. Земља сиромаштва и свуда је криминал. Искрено бојим се... Возио сам се 68 километара нешто више од седам сати. Вредело је. Врата Индије као заштитни знак Момбаја, а преко пута кажу најлуксузнији хотел на свету па морам ући. Како... кажу тешко.... али Чворак улеће... и није скуп чај 5 еура и бисквит плус. Железничка станица велика пешчана плажа где се купају обучени.... оно што ми је заокружено у мапи. Мало газим у воду. У хотелу Хауат концерт индијске певачице. Треба видети и чути. Како? Ако си Чворак лако и ако је возач таксија чекао ипак сам остао и на вечери. Обрадовао сам се када су ме питали за Слободана Милошевића...

Срео сам и младог пословног момка чији родитељи имају фабрику за прављење седишта за возове. Он има

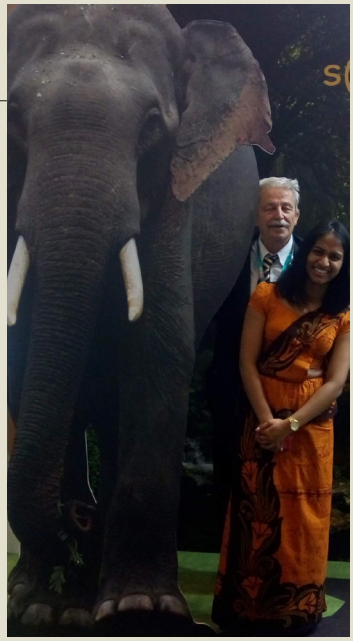

23 године и мотором иде на посао у фабрику која има 60 радника. Чека да му родитељи нађу жену за брак. Верује у њихов избор јер мсли да је тако најбоље за све и за фабрику такође. Учење Гандија и његов лик свуда су присутни.

AutoČačak
OzonPress OTVORENO O SVEMU
www.caglas.rs Чачански Глас

ХВАЛА ШТО СТЕ ОКРЕНУЛИ НОВИНЕ - МАЛЕ ПРОМЕНЕ СУ УВЕК ДОБРОДОШЛЕ

Из улице Кнеза Милоша до светских сокака и авенија...

Чворак у свету

Из Ивањичког сокака до Венеције, Рима, Лондона, Париза, Њујорка, Њу Делхија, Пекинга, Банкока, Хонконга, Токија, Маниле, Каира, Најробија, Москве , Осла, Лисабона, Рио Де Жанеира, Лиме, Каракаса, Сиднеја...

Пише: Слободан Р. Чворовић Чворак

.... ИЗ ПРЕТХОДНОГ БРОЈА...

Враћам се са Локрума и видим хотел Дубровка у новом руху. . "Купио је" - кажу "неки богати хотелијар из Турске". Напољу плетене столице, ... конобари...распитујем се и гледам на терасу и собу горе у којој сам некада спавао.... некада ДУБРАВКА скроман хотел а сада PUCIĆ PALACE отмено луксузно здање... ја настављам малом улицом баш иза хотела . Поглед лево-кухиња, конобари, кувари, стоје и причају.. на паузи. А ја онако са плаже, ранцем на леђима, хоћу да са њима разговарам. Ја сам некада био конобар, ја сам некада радио у хотелу, између мене и њих је најмање тридесет година. И да бих започео причу питам их: "Јел могу ја да се послужим са нечим са овог стола?" јер ја знам да је то остало од ручка. Сок и кафу конобари могу да пију на паузи и једу оно што је остало. Они ме онако, као просјака пусте да се послужим а ја бих, ни да се смејем ни да плачем.

Кроз главу ми пролази и оно када сам радио у хотелу у Риму и прао веш на последњем спрату хотела и када сам сваки дан од један до три у Лондону усисавао ходнике хотела и онда када сам у Америци у Чикагу зарађивао бакшиш као три конобара заједно, а сада у некој кошуљи са плаже ту са нагомиланим годинама стојим и узимам парче неких колача што су остали од богатих гостију. Питам конобара: "Јел' могу да останем још мало" не да бих јео још, он жури негде, него да бих још мало остао у тој причи. Он каже: "остани", а ја га питам за име, у случају да ме неко пита одкуд ја ту он ми каже Мирко. Останем још ту и гледам по тањирима, малим, већ осушеним сендвичима, неким нафилованим колачима а онда полако, ногу пред ногу, излазим. Колико је само година прошло кроз моју главу за ових неколико минута. Идем оним малим уличицама старог града. Ту одмах мало десно, улазим у неку галерију. Велике слике, велика платна. На њима пише *Романа.* Улазим. Унутра нема никога, а за столом видим неки мобилни телефон и новчаник и претпостављам да је власник галерије негде на кратко изашао. А ја нигде не журим и пошто сам малочас јео, седам поред тог стола, поред тог новчаника и мобилног телефона, стављам свој ранац у крило и гледам слике Романе Милутин. Колико сам само километара прешао, колико година премотао у глави ту седећи међу сликама, међу вековима, непомерајући се. Улази лепа времешна жена , збуњена што некога затиче али почиње причу. Сећа се Београда, студија уметности, избора када је била мис Југославије, шездесетих година, телевизора који је тада добила. Све би дала да може да оде до кафане *Знак питања*, сећа се Моме Капора, пита да ли би смела да дође у Београд. Чуди се како сам ја овде, кажем јој да сам из Чачка, да имам и ја галерију слика, хвалим се да сам једном приватнику продао доста слика, ни она не верује да сам само једног човека убедио да купи и поклони другима 149 слика. Прича ми о мужу морепловцу који се сада оженио млађом, са девојком која има прозор насупрот њеном и коју гледа свако јутро док је он на мору. Она њега више не чека, чека га ова млађа... У малу галерију улазе човек и жена са двоје деце која лижу сладолед. Странци и распитују се за слику и ја онако из шале почињем причу, молим их да купе слику јер ми је данас први дан како радим и да ћу добити сигурно награду од власнице ако нешто продам. Пењем се и додајем им слику коју желе. Слика бушна али они су желели баш ту, гледали су је пре него што су пошли на крстарење јахтом. Ја им кажем да је сада слика скупља зато што је поцепана, слика сада има још једну причу, они као да не верују, покушавам да их убедим, док деца завршавају лизање сладоледа. Романа седи и гледа као да не верује, он узима новчаник вади картицу, а пошто не може да се тако плати, каже жени да иде до аутомата да подигне новац... Она се враћа, доноси куне а Романа зачуђена. Она ми нуди проценат, ја се смејем и ипак прихватам позив до одемо негде на пиће и нешто поједемо.

Слика Романе Милутин

Седамо у следећој малој уличици, она наручује вино и далматински пршут, сигуран сам да није јефтино али и слика је скупо продата Норвежанима, а и заслужио сам. Пита ме да ли је можда конобар приметио како ја говорим, као да жели да ћутим када он буде пролазио поред нашег стола, као да се боји... Онда ћутим, мало једем, наилази неки старији њен пријатељ, позива га да седне али ја ипак одлазим... не мора више да ме се боји, јер ја сам и онако сит.

Следећег дана, враћајући се са Локрума поново, пролазим поред оних конобара а они зову Мирка и кажу му : "Ено ти оног"... мислили су да сам дошао и данас да просим и опет једем оно што је остало од богатих гостију.

Само сам наставио... јео сам у најлуксузнијим ресторанима и хотелима света али нећу никада заборавити остатке хране у том дубровачком хотелу који ме је натерао да се свега сетим.

ПУТ У ИНДИЈУ

Тог новембра 1980-те године стигао сам из Београда преко Рима, Бомбаја до Њу Делхија. Индија - земља која је друга у свету по броју становника од преко милијарду људи и земља која је данас место модерног бизниса и високе технологије, и која заузима највећи део Јужне Азије, тако да се цела Јужна Азија назива "Индијски подконтинент".

Од аеродрома до нашег хотела свуда су били знаци добродошлице. Добродошао принче. Тај дан исто када и ја, у Индију, у своју бившу колонију, стигао је принц Чарлс. Ја сам ишао у хотел са групом која је требала да обиђе далеки Исток, да после Индије оде до Тајланда, Јапана и Филипина. Мој цимер Ђура, неки професор са математичког факултета, са два фотоапарата више је видео док је сликао кроз зум апарата него голим оком. На рецепцији великог

луксузног хотела "Империјал", коверат са мојим и његовим презименом и кључ. Наравно, пало ми је на памет да питам да ли ме је тражио принц Чарлс. Рекли су да није. "Како није?" - питао сам шефа рецепције па направио неки скандал тражећи директора хотела "Како ме није тражио, па молим Вас, проверите да ли ме је тражио" а онда за планирану собу, моју и Ђурину, сам нашао неке замерке. Тражио им да ми замене за неку другу и они дају ми другу - собу у приземљу хотела, која је имала свој врт. И замислите мене у том старинском хотелу. Читава група доручкује у великој сали, у сали за доручак, а ја у врту и служи ме њихов, у некој народној ношњи, конобар. Али шта вреди што ме он служи кад нема ко да ме види. Наравно, ја зовнем ове из моје групе да се сви слатко смејемо .

На рецепцији и даље питам да ли ме је тражио принц Чарлс. Ујутру ми враћају две кошуље које сам дао на прање. Једна је моја, а друга је грешком донета. Жељан неке фрке, и опет правим скандал и питам: "Како је могуће?! Гледајте на шта ово личи, какав је ово хотел" а они се извињавају. Собарица гура читав велики носач опраних и попегланих кошуља да тражим своју. Налазим је, моју стару сиву, дугачку памучну кошуљу што сам је купио негде у Паризу бог те пита

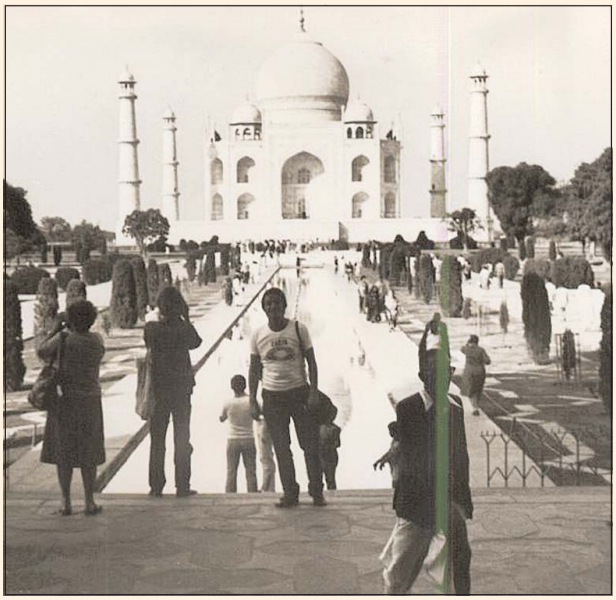

Слободан Чворовић испред Тај Махала

када. Радостан што сам је нашао ја се као и даље љутим и кажем: "Ако ме буде тражио принц Чарлс, кажите му да сам отишао за Агру и Тај Махал. Пошао сам да видим споменик човекове љубави према жени. Споменик који је градило 22.000 људи и жена 24 сати дневно пуне 22 године. Бео мермер, чију унутрашњост краси 28 врста драгог камења у разним бојама који су уграђивани у интарзије на гробници, унутрашњости грађевине и поду. Када је гробница била готова, кажу преко ње је разастрт покров од правих бисера.

Данас то више не постоји, јер је у 18. веку све опљачкано, Сах Џахан (1628-1658) био је пети цар Индије. Када је 1631. избила побуна у његовом царству, кренуо је са војском да је угуши. Као и увек, са њим је кренула и његова лепа и умна жена - царица Мумтаз Махал

На овом путовању: Мумтаз Махал је умрла док се мучила да подари живот још једној беби. Имала је само 19 година. Сах Џахан био је толико очајан да је напустио овај поход, напустио одар своје вољене жене, вратио се у палату, ушао у једну одају и за собом затворио врата. Девет дана ништа није јео ни пио, а једини знак да је жив било је јецање. Када се деветог дана појавио, његова као угљен црна коса била је бела као снег. После тога изабрао је место почивања за своју жену, место крај реке Џумна, место које се могло видети са прозора његове одаје. На том месту изградио је величанствени маузолеј, најлепши на свету, чувени Тај Махал. Када му је 1658. године син преузео престо, Сах Џахан стављен је у кућни притвор. Живео је још осам година са једном јединим могућношћу - да кроз прозор своје одаје преко реке Џумне посматра почивалиште своје вољене жене. Стража га је нашла мртвог у 74. години са отвореним очима које као да су гледале -Тај Махал.

Па ето, тако сам и ја видео Индију.

Наставиће се.....

TURISTIČKA AGENCIJA
Čvorak
ČAČAK
032/22-26-23
032/34-33-66
cvorak032@yahoo.com

Višegrad - Sarajevo - Mostar - Trebinje - Dubrovnik
21. avgust i 4. septembar 2009. god.
3 dana 9.900 din

IDITE U SVET IZ INATA U NEKOLIKO RATA

ПРОЈЕКАТ:

2

„Тамо пате, срамота их да се врате...“

У Немачкој, у Хамбургу, има кварт са ноћним клубовима и секси шоповима. Повирујем у неке и слушам понуде младих дама. Када је једна чула одакле сам, загрлила ме је и несрећно рекла: “Е мој земљаче”. Била је приморана и то да ради, јер су је преварили, јер су је обманули.

Српска младеж, доконо седи по кафићима од подне глођући кашичице од кафе коју су платили парама узетим од дедине или бабине пензије. Причају о томе како ће они да оду тамо негде преко, да зараде паре и да се врате. Сигурни су, кажу, да Запад и Америка само њих чекају. Београд је облепљен огласима за посао у кафанама, кафићима, продавницама, али се нико не јавља. Младима је испод части ту да раде, кажу за мале паре. У Америци родитељи воде рачуна и плаћају трошкове својој деци само док не заврше средњу школу. Евентуално им плате школу вожње. Остало се њима оставља по вољи, да ли ће да раде или да студирају радећи. Када сам из оне Југославије давно отишао као студент у Америку, само на неколико месеци, у почетку продавајући сладолед, а касније радећи у ресторану, срео сам и Робин Бајлер, продавачицу крофни,и после неколико сусрета позвала ме је да ме упозна са својим родитељима. Размишљао сам што би свој слободан дан трећио на родитеље продавачице крофни, али дан уочи мог слободног дана и планирнаог одласка код ње, случајно смо се њеним колима возили у том правцу. Предложила ми је да свратимо код ње. Дуго смо се возили у планину. Искрено, осећао сам страх, јер ми је ово путовање била неизвесно. Кола су се зауставила пред неком кућом која је била осветљена рефлекторима. Она је на кратко изашла, а ја сам узео у руку неку малу чудну кутијицу са дугмићима. Она је ушла и рекла да престанем, а ја од музике нисам чуо да су се врата од гараже дизала и спуштала. Позвала ме да изађем и мом чуду није било краја кад сам до детаља испитао да ли је могуће да ту живи са правим оцем и са правом мајком. Наравно да сам сутра увече био гост код њих. Роштиљ у дворишту, скроман, кувани пуређаци на неким сребрним виљушкицама, отац банкар пита ме за Тита а мајка за Дубровник, а ја сам се све време питао зашто њихова ћерка преко лета продаје крофне.Наредни дани су били баш лепи. Изгледа да сам се свидео њеним родитељима...

****

ПОКРОВИТЕЉ ПРОЈЕКТА

Лука Томић
Вилмингтон, Делавер, САД

МОЈ ЖИВОТ У ИНОСТРАНСТВУ

Сине, јел’ би се ти могао вратити да живиш овде

Раних седамдесетих моји су отишли за Канаду и ја сам тамо одрастао. Када негде живите од малих ногу и када вам се тамо све прво догоди у животу, то је ваша земља Бар тако ја мислим и осећам.

Прво држање за руке, први пољубац, прва љубав, први раскид, прво „умрећу због ње“, ма све прво. Иако сада живим у САД моја земља је Канада и ја се осећам Канађанином, али... Увек постоји неко али.

Сестра и јасмо код куће морали да причамо српски. Моји су говорили да деца знају када дођу у Југославију да причају с бабама и дедама, родбином и другом децом. Иако смо због тога пуно негодовали, сада ми је драго што су због тога били строги, а ми нисмо заборавили српски језики.

Уочи распада, мислим друге, Југослалвије, моји су са зарађеним пензијама одлучили да се врате. Није их могло зауставити никакво мољење, преклињање па чак ни моје блеф претње.

Доста им је било канадске зиме, и снега, и вожње по леду. Свега им је

На конкурсу за информисање наш пројекат:
"Тамо пате срамота их да се врате" је делимично покривен средствима Скупштине града Чачка.

било доста, само желе да се врате кући а та кућа за њих увек била Србија. Вратише се они а с њима и сестра.

Ја сам долазио сваке године да их обилазим, прво сам, а после и с породицом. Мада су рекли када су одлазили да их Канада више никада неће видети, за моју свадбу дошли су срећни и стварно уживали та три месеца. Тата је говорио да му је то био најлепши одмор у животу, а и мама се с тим сложила. Још памтим када су одлазили да нису били баш толико срећни што се враћају, али њихов живот је био сада у Србији а њихова кућа тамо.

Сваки пут када сам долазио за Србију, моја предобра сада покојна мајка, после некога времена, увек би ми постављала исто питање. И то увек када би ми испржила кромпир и нико на овом свету никада неће моћи да испржи кромпир као моја мајка, с оним танким љутим кобасицама и жутим сенфом из оне чашице.

Питала би: „Сине, јел би се ти могао вратити да живиш овде?" А ја бих увек исто одговарао: „Како мајко, да се вратим, ти знаш да је тамо сав мој живот. Тамо је кућа".

„Знам, сине, знам Мајка онако пита", одговорила и брзо би се окренула да јој не видим сузе.

Мог старог више нема већ пет година, а три године нема ни моје мајке. Нема више најбољег прженог кромпира на свету и нема вше питања о повратку. Нема вие чекања да се вратим кући из провода. Нема више обраћања моме оцу: „Јој, још га нема". И одговора: „Што си луда хајде у кревет, или код неке спава или је у затвору, у оба случаја знаћемо ујутро, или ће доћи кући или ћемо га извлачити из затвора". Не, никада ме нису извлачили из затвора То никада не бих урадио мојим родитељима. Нема више ни мало померене завесе у тами да се види када сам дошао кући и паркирао кола, па тек онда да се оде на спавање. Нема више, када се пробудим, да ме пита када сам стигао, а ја да јој одговорим: „Што ме питаш када знаш". Тада би ми опсовала „маму мангупску".

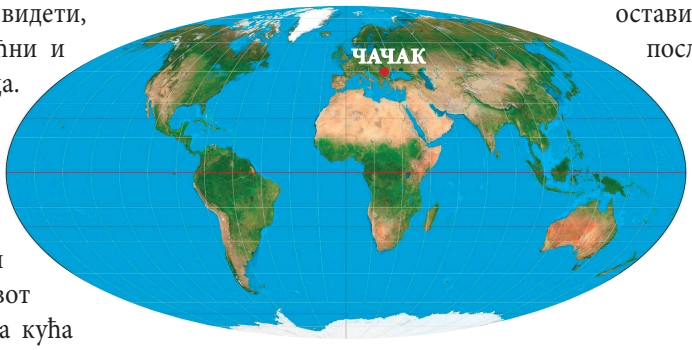

Мислим да само ми на Балкану имамо псовку где ти рођена мајка псује мајку. Увек када дођем у Србију моја сестра ми испржи кромпир и танке љуте кобасице и купи онај жути сенф. Иако је све супер укусно, ипак некако није лепо као кад га је мајка пржила. Никада то нисам сестри рекао, нити бих икад споменуо, али мислим да она то некако зна и осећа.

Е, сада долазимо до оног АЛИ с почетка. Иако се осећам Канађанином и волим Канаду, све што сам старији и када дођем у Србију обузме ме неки осећај мирноће када слетим у Београд. Тај осећај никада нисам имао док сам био млађи. Поготово кад се вратим. Када уђем у стан који су ми родитељи оставили, све је онако како га је она последњи пут оставила. Умрла је две недеље пре него што смо деца и ја стигли на одмор у Србију. Осећам да ме крв вуче прадедовини, дедовини и очевини. Знам да је Србија део мене и увек ће бити. Знам да се увек дивим њеним леотама. Увек се радујем њеним победама. Моја деца се одушеве увек када су тамо. Знам да су поносни на својих „50 одсто serbian blood" Ја то све знам. Али, да ли бих могао да се вратим тамо да живим? Стварно још нисам сигуран, али није више онај осећај који сам имао кад сам био млађи. Сад ми је веома тешко и жалим што је нисам бар једном слагао и рекао: Можда једног дана, мајка, наравно да ћу се вратити!" Она би знала да то није истина, али макар не би пустила сузе као много пута ре тога. Моја предобра мајка.

НАСТАВИЋЕ СЕ

AutoČačak

Поштовани,
Шаљем вам слику мог града од пре два дана.

У Чачку расте најдужи фикус на Балкану.
Године 1971. у темеље Дома културе у Чачку, засађен је фикус, од када ова биљка попут чаробног пасуља, не престаје да расте. Од 2003. године, фикус је добио статус Заштићеног природног добра трећег степена.
Али, сада Дом културе има ново растиње - пластично.
Велики стручњак за сасушене саднице уградио је пластично и посуо белим камењем.
Стручњак -директор Градског зеленила Чачак Драган Николић објашњава да је то због јаког сунца и рефлексије које стакло чини.
Па добро.
Нађите решење, а пластику почупајте.
Ставите фолију на стакло или садите цвеће ван јула, августа и септембра како је посађено у другим садним просторима око Дома и на тргу.
Морам признати да лепо изгледа нарочито она страна када се крене ка кафани Таково.
Друга слика је од пре пет дана.
Емирати -Дубаи... Изградили солитере ... Направили језеро у пустињи.
А у плодној чачанској долини стручњак сади пластично цвеће.
Предлажем да се директор Г. З. заједно са директором ТОЧа упути у Дубаи и провери - али о свом трошку.
Писмо још једном прочитати и ако волиш ЧАЧАК пошаљи даље...
Желим вам лепу јесен...

ЧВОРАК

COPY XEROX
Цара Душана 11, 32000 Чачак ·Тел: 032-346-705

Dessert

TURKISH AIRLINES

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

659(497.11)

ČVORAK news = Чворак вести / главни и одговорни уредник Слободан Чворовић. – 2004?, бр. 1 – .–Чачак : Чворак, 2004? . – 30 cm

Месечно. Наслов од бр. 18 (2015)
Чворак вести = Čvorak News
ISSN 2466-2593 = Čvorak vesti
COBISS.SR-ID 195774732

Чворак ВЕСТИ
ČVORAK News

ИЗДАВАЧ, МАРКЕТИНГ, ДИСТРИБУЦИЈА : **ДОО ЧВОРАК ЧАЧАК**
Богдана Теофиловића 27 • Тел: 032 32 26 23 • Моб. 060 3 22 26 23
e-mail: **cvorak032@yahoo.com**
Директор –главни и одговорни уредник: Слободан Чворовић
Сарадници: Светлана Дамљановић
Графичко обликовање: Светлана Цида
Штампа: "CODEX PRINT" Горњи Милановац